

dog ikke har sat nogen Demonstration i Gang mod Kongen. Men Høire har derimod, da den daværende Konge, Frederik den 7de, høilovlig Ihuskommelse, ikke vilde imødekomme alle deres Duffer, demonstreret imod ham, og under Rottwitt forlangte de ikke alene andre Ministre, men de ville endog betage Kongen hans helligste personlige Rettigheder, idet de optraadte mod ham og forlangte af ham, at han skulde stille sig fra sin Egteskælle og fra sin personlige Omgangsvæn, nemlig hans Kabinetssekretær, ja de forfattede endog Skandalekomedier, som vare møntede paa Kongen og hans Forhold. Landstinget har tilladt sig i sin Adresse at fremhæve for Hans Majestæt Kongen, at Oppositionen var saa splidagtig som mulig om Alt undtagen om det, at faae Ministeriet bort. Jeg finder, at Høire og Landstinget ingen Grund have til at bevære sig derover. Alle de Handlinger, som Folkethinget foretager, synes at være baserede paa temmelig stor Enighed. Hvor modsigende, om jeg saa maa sige, denne Fjostel er, vil jeg paavise. For nogle Aar siden paastod man, at Venstre kunde man ikke have Noget med at gjøre; det havde ingen Mening; det gif kun efter, hvad dets Fører, den nuværende høitærede Formand, vilde. Hvad han befalede, dandjede de Alle efter, og til saadanne Menesker uden Mening kunde man ikke betro Landets Styrelse! Nu siger man: Venstremænd med Mening kan man heller ikke betro Landets Styrelse; thi de gaa ikke alle den Wei, Folkethingets Formand befaler. Altsaa, da det var Folk uden Mening kunde man ikke betro dem Landets Styrelse, og nu, da det er Folk med Mening, saa kan man heller ikke betro dem den. Den nuværende flette Tilstand, vi have her i Landet, bærer Regjeringen den største Skyld for, idet den er for en Del en Følge af Mistillid til Ministeriet, men navnlig er den en Følge af Oppløsningspolitiken. Regjeringen har opløst Folkethinget 4 Gange (En Stemme: 5 Gange!). . . Den 5te og sidste Gang vil jeg ikke sige Noget om. De 3 Gange af de 4 udmærke sig derved, at den ene har været mere uberettiget end den anden. Der er hver Gang opløst paa smaa Spørgsmaal. Naar Kongen har faaet denne Oppløsningsret, er Meningen ikke dermed, at han skal bruge den hiert andet Aar eller bruge den som et Vidstestykke hver anden Dag; det er Meningen, den skal bruges en enkelt, sjelden Gang, naar Landets største Interesser staa paa Spil eller i Fare; Regjeringen kan da forsøge, om Rigsdagsmændene ere i Overensstemmelse med Vælgerne, men Kongen har ikke faaet Oppløsningsretten for at blive ved med ligesom

at trætte Vælgerne uden at tage noget som helst Hensyn til det Svar, de ved Valget have givet. En Gang ere Rigsdagsmændene sendte hjem som uartige Skoledrenge med en daarlig Karakter for slet Opførsel. De fik Karakter for Mangel paa Villie eller Evne. Denne Fremgangsmaade maa den høitærede Conseilspræsident kunne sige sig selv irriterer. Ved Oppløsningen siger Regjeringen til Folket: De Mænd, I have sendt os, kunne vi ikke have med at gjøre; vælg os andre Mænd, og naar saa Rigsdagsmændene og Regjeringens Venner gaa ud blandt Folket og Enhver forvarer sin Sag, og de samme Mænd vælges og ikke blot det, men at der ogsaa hver Gang kommer flere til af den samme Anstuelse, er det Svar, der ligger lige paa Tungen, en Opfordring til Kongen: Vælg os andre Ministre; de nuværende ville vi ikke have med at gjøre. Naar E. siger til B.: Jeg vil ikke have Noget med Dig at gjøre, er det Svar, der ligger paa Tungen for B., det, at han siger til E.: Jeg vil heller ikke have Noget med Dig at gjøre. Man har badlet Folkethingets Finantslovsbehandling, fordi den har taget lang Tid, og den høitærede Conseilspræsident beklager sig ogsaa herover. Men jeg finder, at Regjeringen har en meget stor Del i Skylden for, at Behandlingen har taget saa lang Tid; thi ikke alene har den stillet en Masse Endringsforslag, men ogsaa i den ellerske Time gjenoptaget en Masse Forslag, om hvilke den kunde sige sig selv, at de ikke kunde gennemføres under den nuværende politiske Situation. Man kunde næsten fristes til at tro, at den høitærede Conseilspræsident frygtede for, at Finantsloven skulde blive færdig i rette Tid, siden han paa det Punkt i Samlingen, da det skete, har indkastet den midlertidige Finantslov, som har sinket Rigsdagen mindst 14 Dage, og som i Følge sit Indhold maa tte vække Forargelse, og det viste sig da ogsaa senere, at det ikke var Hensigten at gjenføre den; Conseilspræsidenten lod den jo falde i Landstinget. Hvis ikke den midlertidige Finantslov var kommen frem her i Rigsdagen, vilde der være vundet fjorten Dage, og det vilde efter al Sandsynlighed have været tilstrækkelig til at komme overens om en Finantslov. Nu staa vi ved Finantsaarets Udløb uden at være komne overens om den. Man beklager sig i Landstinget over, at Finantsloven kom saa sent til det, at der kun var 21 Dage tilbage af Finantsaaret, men paa samme Tid hævder man to Maaneders Politiken; hvis man vil hævde den, saa kan Finantsloven virkelig ikke komme til Landstinget før 21 Dage før